

נקודה למחשבה

פרשת פקודי

כך הוא ממשיך ומבאר גם את המשך הפסוק: 'כל נדיב לבו' כאשר לכאורה נכון יותר היה לומר משהו כמו 'אשר נדבו ליבו'. אך כעת אנו יודעים שעיקרה של ההתנדבות מתייחסת להתנדבות הלב עצמו, להקדשתו ולנתינתו עבור השי"ת. התנדבות-הלב.

בהמשך הפרשה אנו לומדים רעיון זה שוב: **וַיַּעַשׂ אֶת הַכִּיּוֹר נְחֹשֶׁת וְאֶת כַּנּוֹ נְחֹשֶׁת בְּמִרְאֵת הַצַּבָּאֹת אֲשֶׁר צָבְאוּ פֶתַח אֹהֶל מוֹעֵד:** (שמות, לח, ח).

מראות אלו שמשו את הנשים להתייפות וכלשונו של האבן עזרא 'כי משפט כל הנשים להתייפות לראות פניהם בכל בקר במראות נחושת אוזכוכית לתקן הפארות שעל ראשיהם'.

איך הגיעו מראות אלו למשכן? ממשיך האבן עזרא ומבאר: 'והנה היו בישראל נשים עובדות השם שסרו מתאוות זה העולם. ונתנו מראותיהן נדבה כי אין להם צורך עוד להתייפות. רק באות יום יום אל פתח אוהל מועד להתפלל ולשמוע דברי המצות'.
'סרו מתאוות זה העולם'.

רש"י מצטט מדרש המתאר את התלבטותו של משה האם לקבל את המראות הללו: '...והיה מואס משה בהן מפני שעשויים ליצר הרע. א"ל הקב"ה קבל כי אלו חביבין עלי מן הכל שעל ידיהם העמידו הנשים צבאות רבות במצרים'.

'אלו חביבין עלי מן הכל'. כי כאשר הצליחו לקחת את תאוות העולם הזה, את החשקים והנטייות הגשמיות, ולרומם אותם עצמם, לנתב אותם לעבודת ה', זוהי העבודה השלמה האמיתית והרצויה. 'לשלוט על מוקדי ההתנגדות' לתפוס את הנקודות הפנימיות שמעכבות את העבודה, לנתב אותן נכון וכך לעלות ולהתעלות.

גם בבניית המשכן הפנימי, זוהי הדרך והצורה. עלינו לחפש ולמצוא בעצמנו היכן הנקודות הקשות לנו. מה מורכב לנו לקיים. שם ניצבת נקודת עמלינו. זהו מקום העליה והרוממות האישית שלנו. עלינו להתמקד דווקא בדברים שקשה לנו לקיים, ואותם לנווט ולקדש.

כאשר נצליח לזכך את עצמנו, לקדם גם את הגשמיות לעבודת ה', נזכה שהשי"ת ישרה את שכינתו גם על הכלים הגשמיים שלנו. כתפילתו של משה רבינו בסיום בניית המשכן 'יהי רצון שתשרה שכינה במעשה דיני, ויהי נועם ה' עלינו'.

פרשיות אלו חוזרות ומתארות את התרומה הגדולה של בני ישראל ואת הקמת המשכן. כידוע, המבנה הגשמי של המשכן שימש ככלי' להשראת השכינה בתוככי לבבות עם ישראל. עיקרה של הרוחניות הגדולה היתה בפנימיותם של העם. 'ושכנתי בתוכם', בתוך כל אחד מהם. משום כך, כתב ה'נפש החיים' 'כשקלקלו פנימיות המשכן שבתוכם אז לא הועיל המקדש החיצוני ונהרסו יסודותיו'. (שער א' פ"ד בהג"ה ד"ה כי המשכן) כאשר הפנימיות כבר לא טהורה דיה עבור כלי קדוש ונשגב כמשכן או מקדש, ממילא נחרב בית המקדש. התבוננות בצורת בניית המשכן החיצוני, תוביל אותנו ללקחים ותובנות כיצד יש לבנות את המשכן הפנימי. בלמידה מעמיקה של צורת זיכוכ הלב לה נדרשו בני ישראל על מנת להיות ראויים לכלי ההשפעה הגדולה, נוכל גם אנו לנסות לצעוד בדרך זו.

קחו מאתכם תרומה לה' כל נדיב לבו יביאה את תרומת ה' זָהָב וְכֶסֶף וְנְחֹשֶׁת: (לה, ה)

לשון הפניה של משה אל העם טעונה ביאור. מה פירוש 'קחו מאתכם'? מדוע לא כתוב 'תנו תרומה'? ממי בדיוק הם לוקחים? הרב דסלר (מכתב מאליו חלק א' עמוד 229) מבאר זאת כך.

ישנה נתינה רגילה. נתינה המגיעה כתוצאה מכך שהאדם התלהב ממטרה מסויימת וחפץ לתת עבודה ממונו. כולו שמח לתת, הוא נלהב ומאושר לסייע לערך בו הוא מאמין. למרות המעלה הגדולה שיש באדם שנלהב לתרום לבנית בית ה', חסרה לו התמודדות פנימית. חסרה לו עבודה עצמית בנתינה עצמה. מעשים טובים מרוממים אותנו במיוחד אם אנו עושים זאת למרות נטיה פנימית המתנגדת למעשה הטוב הזה. כאשר אנו מתגברים על רצונותינו הלא טובים ומוציאים לפועל את כוונותינו הטובות, אנו מתעלים הרבה יותר מאשר במעשים שאיננו מרגישים בהם התנגדות כלל.

משה רבנו פונה אל העם ואומר להם: אל תסתפקו בנתינה פשוטה, נתינה שאתם נלהבים ומעוניינים לתת אותה בלא פקפוק. 'קחו מאתכם' מתוכם, מצאו למה אתם מתנגדים עמוק בלב, מצאו את הנקודה שבה יצרכם הרע מתנגד לנתינתכם, ועליה תתגברו. קחו מעצמכם, התנגדו להתנגדותכם. וכך תבנו את המשכן הפנימי, בלבכם.